

Mercè Riba: L'escultura com a relat seqüencial

Tina Casademont

Periodista

Empordàguia n°31, 2013

De petita, quan emmalaltia d'angines, la mare li duia fang al llit perquè s'entretingués modelant figures. No és conscient fins a quin punt aquesta anècdota és l'origen de l'escultora en la qual s'ha convertit, com tampoc no és una història aïllada. Mercè Riba (Barcelona,, 1952), nét dels poetes Carles Riba i Clementina Arderiu, va néixer en una família de nou germans, tots estudiants de música, i va créixer en un entorn en què l'art i la creació eren habituals, una situació que l'ha forjat en l'ofici que mai més ha abandonat.

A Llampaiés, a pocs metres del taller, disposa d'un espai expositiu molt recomanable per fer-hi una visita. Ara es dedica a una obra ben singular, un conglomerat de relleus que posa en sintonia pintura i escultura, en pla i volum. Una figura ajaguda, amb el tors pintat damunt la fusta, fa emergir a la superfície unes cames realistes de marbre i resina. *He arribat aquí -explica- després de recuperar inconscientment uns treballs antics de baix relleu.* El resultat es preveu entranyable.

A Mercè Riba li agrada treballar amb sèries temàtiques, sempre motivada per un interès profund entre el vessant psíquic i l'emocional de la persona. Es centra en l'ésser humà, especialment en les relacions afectives del seu entorn i les que es generen, mantenen, transformen, destrueixen o moren. La comunicació entre la parella, amb els fills i amb un mateix; la figura com a nucli de la part emocional i relacional. *És una reflexió constant sobre mi mateixa- admet- sobre la pròpia quotidianitat viscuda, sentida, imaginada, llegida, somniada o lamentada.* Són reflexions molt personals, que sempre deixen la porta oberta a la reinterpretació dels lectors, que sovint la sorprenen i l'obsequien amb versions totalment diferents. *La figura humana és molt simbòlica – apunta-, pots expressar-ho tot a través de l'ésser humà i així és com sé comunicar-me.*

Li agrada molt la mida gran per la dedicació, l'absorció, la reflexió que l'embolcalla i per la majestuositat. Però també la fascina l'espontaneïtat de les mides petites. Pensa en la idea i el acabat de l'obra i, a partir d'aquí, recorre al material més escaient. Normalment comença el procés creatiu amb argila i va cap al bronze, sempre amb el desig de treballar la textura i deixar patent l'empremta del gest de la ma i les ditades. La terracota li permet imprimir uns senyals frescos i directes. El bronze li permet ser molt Fidel a la textura del modelat original. Aquest tret s'aprecia molt bé a la seva escultura pública *Sant Jordi i el Drac*, instal·lada a la plaça Catalunya de Figueres

A més de la textura, un element molt característic de l'obra de Mercè Riba és el moviment. Tot i els límits propis de l'escultura, intenta capturar el moviment de manera que, en una sola figura, es reveli la seqüència entre l'abans i el després.

Durant un temps, Mercè Riba ha combinat la creació artística amb la seva consulta de teràpia psicocorporal, una faceta que li ha permès explorar a fons en el coneixement intern de la persona, una exigència de dedicació sostreta de l'exercici artístic. Ara te ganes de donar un cop de timó i concentrar-se molt més en la faceta artística. Vol tornar a repetir una experiència de fa quatre anys, quan va compartir una exposició amb el seu fill. El pintor Daniel Torrent. Treballant en paral·lel al voltant de *Les metamorfosis* d'Ovidi, els va fascinar l'atemporalitat i la universalitat de les passions humanes.

De petita modelava fang al llit i avui està entusiasmada de tenir remenat i voltant pel seu taller, la seva néta d'any i mig. Qui sap com continuarà aquesta seqüència...